

Stephen King

Jízda na Střele

Přeložil Jiří Smutný

Nikdy jsem ten příběh nikomu nevyprávěl a ani jsem si nemyslel, že to někdy udělám – ne proto, že bych se bál, že mi nikdo neuvěří, ale protože jsem se styděl... a protože ten příběh byl *můj*. Vždycky jsem cítil, že vyprávění by snížilo hodnotu obou – mě i příběhu samotného; byl by najednou menší a více pozemský, prostě nic víc, než strašidelná historka, kterou vypráví vychovatel na letním táboře před tím, než večer zhasnou. A snad jsem se bál i toho, že když to vyprávění uslyším z mých vlastních úst, mohl bych sám začít pochybovat o tom, co říkám. Ale od té doby, co moje matka zemřela, nespím moc dobře. Začnu podřimovat a pak se zase rychle proberu, jsem dokonale vzhůru a celý roztřesený. Nechávám si u postele lampu, ale nepomáhá to tolik, jak byste si mohli myslet. V noci je okolo mnohem víc stínů, všimli jste si toho někdy? A nezáleží na tom, že máte rozsvíceno. A ty dlouhé, ty by mohly být stíny čehokoliv.

Úplně čehokoliv.

Byl jsem v předposledním ročníku na University of Maine, když mi paní McCurdyová zavolala ohledně mé matky. Můj otec zemřel příliš brzy na to, abych si ho vůbec pamatoval a já byl jedináček, což znamenalo 'Alan a Jean Parkerovi proti zbytku světa'. Paní McCurdyová, která bydlela v té samé ulici kousek nad námi, mi zavolala do bytu, kde jsem bydlel se třemi dalšími kluky. Telefonní číslo našla na lednici, kam si máma přichytávala magnety různé lístečky s tím, co má udělat.

„Byla to mrtvice,“ řekla tím svým dlouhým vleklým novoanglickým akcentem. „Stalo se to v restauraci. Ale není potřeba, aby jsi sem hned letěl jako splašený. Doktor povídal, že to nebylo zas až tak zlé. Je při vědomí a může mluvit.“

„No dobře, ale dává to, co říká, smysl?“ zeptal jsem se. Snažil jsem se, aby to znělo klidně ale srdce mi bušilo a v obývacím pokoji bylo najednou hrozně horko. Měl jsem celý byt sám pro sebe, protože byla středa a moji spolubydlící měli celodenní vyučování.

„Jistěže ano! Jako první se ptala po mě a chtěla, abych ti zavolala, ale přitom tě nevydělala. To docela dává smysl, nemyslíš?“

„To jo.“ Samozřejmě, že jsem *byl* vyděšený. Když vám někdo zavolá, že vaši matku odvezla sanitka z práce rovnou do nemocnice, jak si myslíte, že byste se cítili?

„Vzkazuje ti, že máš ve škole zůstat až do víkendu. Říkala, že pak bys mohl přijet, jestli nebudeš mít moc učení.“

To určitě, myslel jsem si. Zůstanu tady v tomhle ošuntělém bytě páchnoucím po pivu, zatímco moje matka leží na nemocničním lůžku a možná umírá.

„Tvá máma je ještě mladá ženská,“ řekla McCurdyová. „To má všechno z toho, že za těch posledních pár let hrozně přibrala a taky že má vysoký krevní tlak. A k tomu ty cigarety. Měla by přestat kouřit.“

O tom jsem tedy pochyboval a měl jsem pravdu, mrtvice nebo ne, moje matka svoje cigarety přímo milovala. Poděkoval jsem paní McCurdyové za zavolání.

„Zavolala jsem ti hned jak jsem přišla domů,“ řekla. „Takže kdy přijedeš, Alane? V sobotu?“ V jejím hlase zazněl chytrácký tón, který naznačoval, že je jí to stejně jasné.

Kouknul jsem se z okna; bylo dokonalé říjnové odpoledne: světle modrá obloha Nové Anglie nad stromy, které právě shazovaly své žluté listy na Mill Street. Letmo jsem pohlédl na

hodinky. Za deset minut půl čtvrté. Chystal jsem se právě na filozofický seminář, který začíná ve čtyři, když telefon zazvonil.

„Děláte si legraci?“ zeptal jsem se jí. „Budu tam ještě dnes v noci.“ Její smích byl suchý a zněl trochu nakřáple – paní McCurdyová byla určitě ta nejpovolnější osoba, která může mluvit o škodlivosti kouření, ona s těmi svými winstonkami. „Hodný hoch! Pojedeš asi rovnou do nemocnice a teprve potom domů, ne?“

„Řekl bych, že ano, určitě,“ řekl jsem. Neviděl jsem žádný důvod říkat paní McCurdyové, že s převodovkou mého starého auta není něco v pořádku a že v nejbližší době pojedete nejdál tak asi na příjezdovou cestu. Mohl bych jet stopem dolů do nemocnice v Lewistonu a potom dál do našeho malého domku v Harlow, když by nebylo už moc pozdě. Kdyby bylo, zdřímil bych si v některé nemocniční hale. Nebylo by to poprvé, co bych jel ze školy domů stopem. Vlastně ani ne poprvé, co bych spal vsedě s hlavou opřenu o automat na Coca Colu.

„Podívám se, jestli je klíč pod tou červenou kárkou,“ řekla. „Víš kde myslím, ne?“

„Jistě.“ Moje matka nechávala vedle dveří do zadní kůlny starou červenou káru, která v létě přímo pěníla květinami. Najednou mi to celé došlo: má matka je v nemocnici, domek v Harlow, kde jsem vyrůstal, zůstane dnes v noci temný – není tam nikdo, kdo by po západu slunce rozsvítil. Paní McCurdyová mohla říkat, že moje máma je mladá, ale když je vám jedenadvacet, věk čtyřiceti osmi let se vám jeví jako něco starodávného.

„Buď opatrný, Alane. Nepospíchej.“

To, jak moc budu pospíchat, samozřejmě záviselo na tom, kdo mi zastaví a já osobně doufal, že, ať už to bude kdokoliv, pojedete jako ďábel. Pokud šlo o mě, žádná rychlost nebyla dost rychlá. Nicméně, paní McCurdyovou nebylo třeba znepokojovat.

„Nebudu. A díky.“

„Není za co,“ odpověděla. „Tvoje máma bude v pořádku. A určitě bude ráda, až tě uvidí.“

Zavěsil jsem a pak naškrábal vzkaz, co se stalo a kam jsem jel. Požádal jsem Hectora Passmora, toho zodpovědnějšího z mých spolubydlících, aby zavolal mému poradci, který by mým učitelům vysvětlil, co se stalo a já neměl nějaký průšvih kvůli zameškání; dva nebo tři mí učitelé na to byli skutečně hákliví. Nacpal jsem do batohu pár věcí na převlečení, přidal svoji ohmatanou kopii *Úvodu do filosofie* a vyrazil na cestu. Vynechám přednášky a lekce v příštím týdnu, i když si v nich vedu docela obstojně. Způsob, jakým jsem se dosud díval na svět, se té noci změnil dost podstatným způsobem a nezdálo se, že by se v mé učebnici filozofie nacházelo nějaké odpovídající vysvětlení. Začínal jsem chápat, že vespod je ještě něco, rozumíte – *na spodní straně* – a žádná kniha nedokáže vysvětlit, co to vlastně je. Myslím, že někdy je prostě nejlepší zapomenout, že takové věci existují. A jestli můžete, udělejte to.

Z University of Maine v Oronu je to do Lewistonu v Androscogginském okrsku sto dvacet mil a nejrychlejší způsob, jak se tam dostat, je dát se po I – 95. Dálnice, kde se vybírají poplatky, není zrovna nejvhodnější místo pro autostop; státní policie má sklon k tomu vyhodit vás, i když stojíte jenom na dálničním nájezdu a jestli vás ti samí policajti přistihnou podruhé, ještě ke všemu dostanete pokutu. Takže jsem šel na šedesátosmičku, která se vine z Bangoru na jihozápad. Tam se dá jet docela pěkně a pokud nevypadáte úplně jako psychopat, můžete se svézt docela dobře. A na převážné části cesty vás i policajti nechají na pokoji.

Jako první mi zastavil nějaký nerudný pojišťovák, který mě vzal až do Newportu. Pak jsem stál asi dvacet minut na křižovatce osmašedesátky a dvojky, než mě vzal postarší džentlmen, který mířil do Bowdinhamu. Při řízení se nepřestával hrabat v rozkroku. Skoro to vypadalo, že se pokouší chytit něco, co mu tam v jednom kuse pobíhá.

„Moje žena mi dycky říkala, že když беру stopaře, tak skončím akorát tak s kudlou v zádech,“ vyprávěl, „jenomže pokaždý, když uvidím nějakýho takovýho mladěse, jak bere stopa, tak si vzpomenu na svý vlastní mládí. Taky jsem mával palcem, ba jo. A když se tak na to koukám, vona je už čtyři roky po smrti, zatímco já pořád jezdím s tímhle starým Dodgem. Někdy mi vážně moc chybí.“ Chňapnul se za rozkrok. „A kampak míříš, chlapče?“

Řekl jsem mu, že jedu do Lewistonu a proč.

„To je hrůza,“ řekl. „Tvoje máma, pane jo! To je mi fakt líto!“

Jeho soustrast byla tak spontánní a nelíčená, že mě až začalo pálit v očích. Rychle jsem zamrkal a zahnal slzy. Poslední věc, co jsem chtěl, bylo propuknout v pláč před tím starým mužem, v jeho starém autě, které se sotva valilo, klepalo se a bylo docela silně cítit močí.

„Paní McCurdyová – to je ta, co mi volala – říkala, že to není vážné. Moje matka je ještě mladá, je jí teprve čtyřicet osm.“

„Čtyřicet vosum! Mrtvice!“ Byl naprosto upřímně konsternován. Znovu si hrábnul do pytlovitého rozkroku zelených kalhot svojí velkou, pařátu podobnou stařeckou rukou. „Mrtvice je dycky vážná, hochu! Vzal bych tě osobně do Ústřední nemocnice – odvez bych tě přímo před hlavní bránu – kdybych neslíbil mému bráchovi Ralphovi, že ho vodvezu do pečovatelskýho domu v Gates. Má tam manželku, vona má takovou tu zapomínavou nemoc, teď si nevzpomenu, jak se jí říká, Andersonova, nebo Alvarezova, nebo tak ňák –“

„Alzheimerova“ řekl jsem.

„No jó, asi už na mě taky leze. Sakra, nejradši bych tě tam dovopravdy vodvez!“

„To nemusíte. Z Gates mě tam už určitě někdo vezme.“

„Ale stejně,“ řekl „Tvoje máma! Mrtvice! A teprve vosmačtyřicet!“ Drapsnul se za rozkrok. „Zatracenej kýlní pás!“ zařval; potom se zasmál – znělo to pobaveně a zoufale zároveň. „Zasraná kýla! Když pořád jenom zevluješ okolo, chlapče, tak se ti všechno, co děláš, začne rozpadat pod rukama. Bůh tě nakonec kopne do zadku, to ti povídám. Ale ty seš správnej syn, hodils všecko za hlavu a jedeš za ní.“

„Je to správná máma,“ řekl jsem a znovu ucítil slzy. Když jsem odešel na školu, nikdy se mi nestýskalo – no, možná trochu první týden – ale teď se mi najednou zastesklo. Byli jsme jen já a ona a už žádní blízcí příbuzní. Nedokázal jsem si představit život bez ní. Nebylo to zlé, říkala McCurdyová, byla to mrtvice, ale nebylo to zlé. Doufal jsem, že mi ta zatracená stará ženská říkala pravdu, bylo by to tak lepší.

Jeli jsme dál a chvíli bylo ticho. Nebyla to zrovna rychlá jízda, jak jsem doufal. Staroch jel pořád svojí rychlostí pětáctyřiceti mil a občas se zatoulal přes dělicí čáru, aby si vyzkoušel jiný jízdní pruh – byla to dlouhá jízda, ale byla zrovna tak dobrá. Před námi se vinula šedesátosmička, točila se mezi lesy a roztínala městečka, která nás míjela pomalými bliknutími svých barů a samoobslužných čerpacích stanic: New Sharon, Ophelia, West Ophelia, Ganistan (který se kdysi jmenoval Afghanistan, je to sice divné, ale je to pravda), Mechanic Falls, Castle View, Castle Rock. Světlá modř oblohy se pomalu rozplývala, to jak se den pomalu vytrácel. Stařec rozsvítil obrysová světla, potom hlavní. Byla to dálková světla, ale nezdálo se, že by si toho všiml, ani když na něj začala blikat auta v protisměru.

„Moje švagrová si nepamatuje, už ani jak se jmenuje,“ promluvil. „Neví jestli ‘ano’, nebo ‘ne’, nebo ‘možná’. To s tebou udělá ta Andersonova choroba, chlapče. Ona má v očích takový pohled... jakoby říkala ‘Dostaňte mě odsud’... nebo by to i řekla, kdyby si vzpomněla na slova. Víš co tím myslím?“

„Ano,“ odpověděl jsem. Zhluboka jsem se nadechl a jen mě tak napadlo, jestli močový odér, který jsem cítil, patří tomu muži, nebo nějakému psu, kterého s sebou možná občas vozí. Napadlo mě taky, jestli by se neurazil, kdybych trochu stáhl okénko. Nakonec jsem to udělal a nezdálo se, že by si toho všiml, stejně jako aut v protisměru, která na něj

blikala. Okolo sedmé hodiny jsme dorazili na vršek kopce ve West Gates a můj řidič vykřikl: „Koukni, hochu! Měsíc! No není to prostě bomba?“

Bomba to tedy určitě byla – měsíc byl jako ohromná oranžová koule, zvedající se nad horizontem. Přesto se mi zdálo, že je na něm něco děsivého. Bylo to vzrušující i odpudivé zároveň. Jak jsem se tak díval na vycházející měsíc, napadla mě hrozná myšlenka: co když přijdu do nemocnice a moje matka mě nepozná? Co když si nebude pamatovat nic, vůbec nic a nebude vědět, jestli ‘ano’, nebo ‘ne’, nebo ‘možná’? Co když mi doktor řekne, že bude potřebovat někoho, kdo se o ní bude starat do konce jejího života? Ten někdo bych musel být samozřejmě já, nikdo jiný tady nebyl. Sbohem univerzito. Co říkáte tomuhle, přátelé a sousedé?

„Něco si přej, hochu!“ vykřikl ten starý muž. Jeho vzrušený hlas zněl ostře a nepříjemně – bylo to, jakoby vám někdo do ucha cpal kusy skla. Dopřál svému rozkroku mocné zatažení. Něco v těch místech vydalo praskavý zvuk. Nedokázal jsem pochopit, jak se někdo dokáže hrabat takovým způsobem mezi nohama a neurvat si při tom koule rovnou u kořene, ať už má kýlní pás nebo ne. „Když si přeješ něco při úplňku, tak se to dycky splní, to říkával můj táta!“

A tak jsem si přál, aby mě matka poznala, až vejdu do jejího pokoje, aby se jí hned rozzářily oči a aby řekla moje jméno. To jsem si přál a vzápětí jsem si přál, abych to mohl vzít zpátky; přát si něco v tom horečnatém oranžovém světle – z toho nemůže vzejít nic dobrého. „Ach, chlapče!“ řekl starý muž. „Přeju si, aby tady byla má žena! Škemral bych, aby mi odpustila každý vošklivý a zlý slovo, co jsem jí kdy řekl!“

Za dvacet minut jsme s posledním zábleskem dne dorazili do Gates Falls, opuchlý měsíc visel nízko na obloze. Na semaforu křižovatky Pleasant Street a osmašedesátky blikala žlutá. Ještě než jsme tam dorazili, stařec náhle zabočil tak prudce, až pravé přední kolo jeho Dodge přešlo přes obrubník. Zacvakaly mi zuby. Muž se na mě podíval tak nějak divoce, s vyzývavým vzrušením - všechno na něm vypadalo divoce a ačkoliv jsem si toho napoprvé nevšiml, všechno na něm dělalo onen dojem kusů rozbitého skla. A cokoliv, co vypustil z úst, znělo jako výkřiky.

„Já tě tam vodvezu! No jasně, šéfe! Kašlu na Ralpha! K čertu s ním! Stačí jenom říct!“ Chtěl jsem se dostat k matce, ale myšlenka na dalších dvacet mil ve smradu z chcanek a s protijedoucími auty, která na nás neustále blikala, nebyla zrovna příjemná. A příjemné nebylo ani vzezření mého starého společníka, který křižoval sem a tam přes všechny čtyři jízdní pruhy Lisbon Street. Ačkoli nejvíc mi vadil on. Nedokázal bych strávit dalších dvacet mil s hrabáním v rozkroku a vzrušeným hlasem, znějícím jako rozbité sklo.

„Hej, to ne,“ řekl jsem, „to je v pořádku. Jen jeďte dál a postarejte se o svého bratra.“ Otevřel jsem dveře a stalo se to, čeho jsem se bál – natáhnul se a pevně mě chytil za paži svojí zkroucenou stařeckou rukou. Byla to ta ruka, kterou si neustále rval svůj rozkrok.

„Stačí jenom říct!“ sdělil mi. Jeho hlas byl chraptivý, důvěrný. Svými prsty mi tlačil hluboko do masa přímo v podpaží. „Vodvezu tě přímo před hlavní vchod! Jo! Nezáleží na tom, že sme se ještě nikdy v životě neviděli! Nezáleží na tom, jestli ‘ano’, ‘ne’, nebo ‘možná’! Odvezu tě rovnou až... tam!“

„To je v pořádku,“ opakoval jsem a z ničeho nic jsem bojoval s náhlou potřebou vypadnout z auta i kdyby mi v jeho sevření mělo zůstat kus košile, hlavně abych už byl pryč. Držel mě, jako kdyby se topil. Myslel jsem, že když se pohnu, jeho sevření ještě víc zesílí, že by mi mohl jít i po krku, ale neudělal to. Jeho prsty povolily a pak úplně sklouzly, když jsem vystrčil jednu nohu ven z auta. Začal jsem uvažovat – tak, jako to děláme vždycky, když pomine ten iracionální moment náhlého návalu paniky – čeho jsem se vlastně tak polekal. Zestárlá forma života na bázi uhlíku v zestárlém, močí páchnoucím ekosystému svého Dodge, vypadající zklamaně, že nabídka byla odmítnuta. Prostě jen starý muž, necítící se zrovna pohodlně ve svém kýlním pásu. Čeho jsem se proboha bál?

„Díky za svezení a ještě víc za vaši nabídku,“ řekl jsem. „Ale můžu jet tudy –“ ukázal jsem na Pleasant Street, „a za chvíli mi určitě někdo zastaví.“

Chvilí byl zticha, pak si povzdychnul a přikývl. „No jo, to bude nejlepší,“ řekl. „Běž radši až za město, ve městě člověka nikdo nevezme, nikomu se nechce zpomalovat, protože na něj hned začnou troubit.“

V tom měl pravdu, jít na stop ve městě, i v malém jako je Gates Falls, je zbytečné. Řekl bych, že se autostopem *opravdu* něco najezdil.

„Ale chlapče, jseš si jistej? Víš co se říká o vrabci v hrsti.“

Znovu jsem zaváhal. Měl pravdu i v tom. Pleasant Street přecházela v Ridge Road asi tak míli na západ od semaforu a Ridge Road se táhla patnáct mil lesem, než se napojila na stošestadevadesátku na okraji Lewistonu. Byla už skoro tma a v noci bylo těžké někoho zastavit – když přes vás v noci na okresce přejedou dálková světla, vypadáte vždycky jako utečenec z Wyndhamského nápravného ústavu, i když máte učesané vlasy a košili zastrčenou do kalhot. Ale s tím starým mužem jsem už dál nechtěl jet. I teď, když už jsem byl bezpečně z jeho auta, se mi zdálo, že je na něm něco nahánějícího husí kůže, možná to byl způsob, jakým mluvil, jakoby jeho hlas byl plný vykřičníků. Kromě toho, při autostopu jsem vždycky míval štěstí.

„Jsem si jistej,“ odpověděl jsem. „A ještě jednou díky. Opravdu.“

„Není zač, hochu. Není zač. Moje žena...“ Zmlkl a já si všiml, že se mu v koutcích očí lesknou slzy.

Ještě jednou jsem mu poděkoval a pak jsem bouchnul dvířky dřív, než stačil říct něco dalšího.

Přeběhl jsem ulici a můj stín se objevoval a zase mizel ve světle semaforu. Když už jsem byl daleko, otočil jsem se a podíval se zpátky. Dodge tam pořád byl, zaparkovaný vedle Frankovy Fontány s Ovocem. Ve světlech semaforu a pouličních lamp, které byly asi dvacet stop za autem, jsem ho viděl, jak sklesle sedí za volantem. Napadlo mě, že je mrtvý, že jsem ho zabil tím, jak jsem ho nenechal, aby mi pomohl.

Potom kolem rohu zabočilo auto a řidič zablikal svými dálkovými světly na Dodge. Stařec ztlumil svá světla a já poznal, že pořád žije, O chvíli později vycouval zpátky na ulici a kormidloval svého Dodge pomalu kolem rohu křižovatky. Sledoval jsem ho, dokud nezmizel, potom jsem se podíval na měsíc. Začínal ztrácet svůj oranžový otok, ale pořád na něm bylo něco zlověstného. Napadlo mě, že jsem nikdy předtím neslyšel nic o tom, že si má člověk něco přát, když je měsíc v úplňku – když padá hvězda, to ano, ale o měsíci nic. Znovu jsem zatoužil vzít své přání zpět; jak nastávala tma a já tam tak stál na křižovatce, bylo příliš snadné uvěřit tomu příběhu o opičí práce.

Šel jsem Pleasant Street a mával palcem na auta, která mě míjela bez zpomalení. Napřed byly obchody a domy po obou stranách cesty, pak skončil chodník a obklopily mě stromy, které se znovu tiše vrátily na scénu. Pokaždé, když vozovku zaplavila světla a můj stín se natáhnul přede mě, otočil jsem se, zvednul palec a nasadil jsem, jak jsem doufal, uklidňující úsměv. A pokaždé auto prohučelo kolem bez zpomalení. Jednou někdo zakřičel: „Sežeň si práci, chcípáku!“ a potom následoval smích.

Nebojím se tmy – nebo ještě ne tenkrát – ale začal jsem se obávat, že jsem udělal chybu, když jsem nepřijal starcovu nabídku na přímý odvoz až do nemocnice. Možná jsem si měl, před tím, než jsem vyrazil, udělat nějakou ceduli, něco jako: POTŘEBUJU SVÉZT, MATKA JE NEMOCNÁ, ale pochyboval jsem, že by to pomohlo. Koneckonců, každý psychopat si může načmárat něco takového. Šel jsem dál, tenisky skřípely v blátě a šterku nezpevněné krajnice a naslouchal jsem zvukům nastávající noci: pes, ale někde daleko; sova, mnohem blíž; sténání přicházejícího větru. Obloha byla v měsíčním světle jasná, ale samotný měsíc jsem zrovna v tu chvíli neviděl – stromy v tom místě byly vysoké a skrývaly ho. Co

jsem odešel z Gates, minulo mě jen pár aut. Moje rozhodnutí nejezdit s tím starým mužem se s každou další minutoujevilo čím dál tím pošetilejší. Začal jsem si představovat matku v její nemocniční posteli, ústa sešklebená v grimase, život z ní uniká, ale přesto se zkouší udržet a neví, že já nepřicházím jenom proto, že se mi nezamlouval řezavý hlas jednoho starého muže a smrad moči v jeho autě.

Dorazil jsem na vrchol strmého kopce a ocitl se tak znovu v měsíčním světle. Stromy po mé pravé straně zmizely a nahradil je malý venkovský hřbitov. Kameny se slabě leskly v bledém světle. Vedle jednoho se krčilo něco malého a černého, dívalo se to na mě. Zvědavě jsem přistoupil o krok blíž. Černá věc se pohnula a vyklubal se z ní stepní svišť. Blýskl po mě svýma červenýma očkama, věnoval mi jeden vyčítavý letmý pohled a zmizel ve vysoké trávě. Najednou jsem si uvědomil, jak hrozně jsem unavený, vlastně jsem byl skoro úplně vyčerpaný. Od té doby, kdy mi před pěti hodinami zavolala paní McCurdyová mě poháněl čistý adrenalin, ale teď to bylo pryč. To byla ta špatná část. Ta dobrá byla, že pocit marného spěchu, který jsem cítil po celou cestu, zmizel. Prostě jsem se rozhodnul – namísto šedesátosmičky jsem se dal po Ridge Road a nemělo žádný smysl, abych si kvůli tomu nadával; co se stalo, nedá se odestát, jak říkala moje matka. Takových průpovědek znala spoustu, drobných aforismů, které skoro dávaly i smysl.

Ať už dávaly, nebo nedávaly, zrovna tenhle mi pomohl, abych se uklidnil. Jestli bude po smrti, až dorazím do nemocnice, tak už se nedá nic dělat. Ale nejspíš nebude. Doktor přece říkal, že to nebylo zlé, alespoň podle paní McCurdyové; mimoto paní McCurdyová říkala, že je to pořád mladá žena. Pravda, sice přibrála a ještě k tomu hodně kouří, ale pořád je mladá. Ale zatím jsem byl tady, v závanech studeného větru, a najednou se cítil k smrti unaven, úplně mi připadalo, že mám chodidla zalitá do betonu.

Podél hřbitova, na straně obrácené k silnici, se táhla kamenná zeď s bránou, kterou vedly vyježděné koleje. Posadil jsem se na zeď a chodidla uložil do jedné z nich. Odsud jsem mohl vidět v obou směrech docela podstatnou část Ridge Road. Kdybych uviděl světla od západu, ve směru do Lewistonu, tak bych jednoduše šel zpátky na kraj silnice a začal stopovat. Mezitím jsem mohl v klidu sedět s batohem v klíně a čekat, až se mi zas do nohou vrátí trochu síly. Z trávníku se začala zvedat přízemní mlha, jemná a jakoby fosforeskující. Stromy, které obklopovaly hřbitov ze tří stran, šuměly v sílícím větru. Ze hřbitova přicházel zvuk tekoucí vody a občas bylo slyšet zakučkání žáby. To místo bylo krásné a podivně uklidňující, jako obrázek v nějakém romantickém poému.

Rozhlédl jsem se na obě strany silnice. Vypadalo to, že nic nejede, jenom nějaký záblesk daleko na horizontu. Položil jsem batoh do jedné z vyjetých kolejí, ve které jsem hrabal nohama, vstal jsem a vešel na hřbitov. Do čela mi padl pramen vlasů a vítr ho odvál. Okolo mých bot se líně převalovala mlha. Náhrobní kameny vzadu byly staré a víc než jen pár jich bylo převrácených. Ty vepředu byly mnohem novějšího data. Sehnul jsem se a rukama se opřel o kolena, abych se podíval na ten, kolem kterého někdo položil květiny, které vypadaly skoro čerstvé. V měsíčním světle šlo snadno přečíst jméno: GEORGE STAUB. Pod tím bylo datum, jenž vymezovalo krátké období života George Stauba: 19. LEDNA 1977 na jednom konci a 12. ŘÍJNA 1998 na druhém. To vysvětlovalo květiny, které sotva začaly uvadat; 12. Října bylo před dvěma dny a 1998 právě před dvěma lety. Georgeovi přátelé a příbuzní se zastavili, aby vyjádřili svou úctu. Pod jménem a datem bylo ještě něco, nějaký krátký nápis. Ještě trochu jsem se předklonil abych si to přečetl – a vyděšeně jsem zaškobrtal nazpátek. Najednou jsem si plně uvědomoval, že jsem sám v měsíčním světle na hřbitově.

Nápis zněl: CO SE STALO, NEDÁ SE ODESTÁT

Má matka je po smrti, možná, že zemřela zrovna v té samé minutě a mě něco posílá vzkaz. Něco s absolutně odporným smyslem pro humor.

Začal jsem pomalu couvat směrem k silnici, slyšel jsem vítr ve větvích stromů, slyšel jsem potok, slyšel jsem žáby; najednou jsem se bál, že bych mohl uslyšet i jiný zvuk, zvuk suché půdy a praskajících kořenů, jak se něco, ne zcela úplně mrtvé, natahuje a šátrá po jedné z mých tenisek –

Zakopl jsem o vlastní nohu a upadl, praštil se do lokte o jeden z náhrobních kamenů a zátylkem jen těsně minul další. S žuchnutím jsem přistál do trávy a zůstal koukat nahoru na měsíc, který byl mezi stromy sotva vidět. Teď už nebyl oranžový, ale zářivý jako naleštěná kost.

Místo toho, abych ze svého pádu začal ještě víc zmatkovat, hlava se mi vyjasnila. Nevěděl jsem, co jsem viděl, ale nemohlo to být to, co jsem si *myslel*, že vidím, taková věc by se možná osvědčila v nějakém filmu Johna Carpentera nebo Wese Cravena, ale ve skutečnosti se takové věci nestávají.

No jasně, šeptal hlas v mé hlavě *jasně, dobrý. A když teď odsud vypadneš, tak tomu budeš věřit pořád dál. Budeš tomu věřit celý zbytek života.*

„Doprdele práce,“ pronesl jsem a vstal. Odlepil jsem si od zadku mokré džíny. Nebylo zrovna jednoduché, přistoupit znovu k náhrobku, který označoval místo posledního odpočinku George Stauba, ale nebylo to zase tak zlé, jak jsem čekal. Vítr skučel mezi stromy a pořád sílil, což značilo změnu počasí. Kolem mě potácivě tancovaly stíny. Větve do sebe narážely se zvukem vrzajícího dřeva. Nahnul jsem se přes náhrobek a četl:

GEORGE STAUB

19. LEDNA 1977 – 12. ŘÍJNA 1998

Začal jsi dobře, jen konec nejde odestát

Stál jsem tam s rukama opřenýma nad koleny a dokud moje srdce trochu nezpomalilo, ani jsem si neuvědomoval, jak rychle mi buší. Taková malá ošklivá shoda okolností, to bylo všechno, a bylo snad něco divného na tom, že jsem přečetl špatně ten nápis pod jménem a těmi daty? I kdybych nebyl vystresovaný a unavený, mohl bych se splést – měsíční světlo rádo klame. Tečka. Případ uzavřen.

Až na to, že jsem *věděl*, co jsem četl: *Co se stalo, nedá se odestát.*

Moje máma je mrtvá.

„Doprdele práce,“ opakoval jsem a obrátil se. Najednou jsem zjistil, že mlha, která se plazila po trávníku kolem mých nohou, začíná blednout. Slyšel jsem hukot blížícího se motoru. Přijíždělo nějaké auto.

Spěchal jsem nazpátek branou ve hřbitovní zdi a cestou popadnul svůj batoh. Světla přijíždějícího auta byla v polovině kopce. Když mě zachytila, zvednul jsem palec, na chvíli mě oslepila. Věděl jsem, že ten chlápek mi zastaví ještě před tím, než začal zpomalovat. Je to legrační, jak to někdy prostě víte, ale každý kdo strávil nějaký ten pátek na autostopu vám řekne, že se to stává.

Auto mě minulo, zazářila brzdová světla a vůz zastavil na nezpevněné krajnici v místech, kde končila kamenná zeď oddělující hřbitov od Ridge Road. Běžel jsem k němu a batoh mi při tom narážel do kolenou. Byl to Mustang, jeden z těch skvělých, které se vyráběly na konci šedesátých, nebo na začátku sedmdesátých let. Motor mu hlasitě rachotil, jeho sytý zvuk procházel tlumičem výfuku, který by asi těžko při příští technické prohlídce dostal nálepku, že prošel... to ale nebyl můj problém.

Doběhl jsem k otevřeným dveřím a vklouzl dovnitř. Jakmile jsem si postavil batoh mezi nohy, zasáhl mě ten pach, něco skoro důvěrně známého a trochu nepřijemného. „Děkuju,“ řekl jsem. „Děkuju mockrát.“

Muž za volantem byl oblečený do vybledlých džín a černého trička s ustříhnutými rukávy. Měl opálenou kůži, velké svaly a jeho pravý biceps obtáčel vytetovaný modrý ostnatý

drát. Na hlavě zelená čepice s nápisem John Deer obrácená kšiltlem dozadu. U výstřihu svého trička měl přišpendlenou nějakou placku, ale ze svého místa jsem si ji nemohl dost dobře prohlédnout. „Žádný problém,“ řekl. „Míříš do města?“

„Ano,“ odpověděl jsem. V téhle části světa znamenalo „do města“ jediné do Lewistonu, jediného místa takové rozlohy severně od Portlandu. Když jsem zavíral dveře, všimnul jsem si osvěžovače vzduchu, byl to takový ten ve tvaru stromečku a visel na zpětném zrcátku. To bylo to, co jsem prve ucítil. Nebyla to rozhodně jedna z mých oblíbených vůní, napřed chcanky a teď zas umělá borovice. Nicméně, bylo to svezení. Měl bych být klidný. Muž přidal plyn a vyjel zpátky na Ridge Road. Motor jeho starého Mustangu zarachotil, a já si zkoušel namluvit, že *jsem* klidný.

„Kvůli čemu jedeš do města?“ zeptal se řidič. Odhadoval jsem ho tak asi na můj věk, nějaký měšťák, který možná chodí do odborné technické školy, nebo pracuje v jedné z těch několika málo zbývajících textilek v téhle oblasti. Ve volných chvílích si nejspíš udržuje svůj Mustang, protože tohle většinou taková městská mládež dělává: popíjejí pivo, pokoušejí trávu a vylepšují si svá auta. Nebo motoroky.

„Můj brácha se žení. Jdu mu za svědka.“ Řekl jsem tu lež bez jakékoliv vypočítavosti. Nechtěl jsem, aby věděl o mé matce, i když jsem nevěděl proč. Něco bylo špatně. Nevěděl jsem co, ani proč bych se tak měl cítit, ale věděl jsem to. Byl jsem si jistý. „Generální zkouška na obřad je zítra. A zítra večer bude loučení se svobodou.“

„Jo? Fakt?“ Otočil se ke mně, jeho obličej byl docela pohledný, plné rty se zlehka usmívaly a na očích mu bylo vidět, že mi nevěří.

„Jo,“ odpověděl jsem

Bál jsem se. Znova jsem se bál. Něco bylo špatně, možná se to pokazilo, když mě ten starý chlápek řekl, ať si něco přeju a já si něco přál ve světle nemocného měsíce namísto padající hvězdy. Nebo možná od té chvíle, kdy jsem zvedl telefon a začal poslouchat paní McCurdyovou, která říkala, že má pro mě špatné zprávy, ale ne zas tak zlé, jak by taky mohly být.

„To je skvělý,“ řekl ten mladý muž s obrácenou kšiltovkou. „Brácha se ti žení, to je skvělý. Jak se jmenuješ?“

Už jsem se nebál, byl jsem naprosto vystrašený. Všechno bylo špatně, *všechno*, a já nechápal, jak se to mohlo stát tak rychle. Jedno jsem věděl určitě: nechci, aby se ten člověk dozvěděl moje jméno, stejně jako nechci, aby věděl, proč jedu do Lewistonu. Najednou jsem si byl jistý, že Lewiston už nikdy neuvidím. Bylo to stejné, jako když jsem věděl, že mi to auto zastaví. A taky tady byl tady ten zápach, něco mi na něm bylo povědomého. Nebyl to jenom ten osvěžovač vzduchu, bylo to ještě něco *pod* tím.

„Hector,“ odpověděl jsem, bylo to jméno mého spolubydlicího. „Jmenuju se Hector Passmore“ Vyšlo to z mých vyschlých úst úplně hladce a nevzrušeně, což bylo dobře. Něco uvnitř mě naléhalo: Nesmíš připustit, aby poznal, že cítíš, že je něco v nepořádku. To je tvoje jediná šance. Mírně se se ke mně otočil a já si mohl přečíst, co má napsáno na té placce: SVEZL JSEM SE NA STŘELE V MĚSTEČKU ZÁBAVY V LACONII. Znal jsem to místo, už jsem tam jednou byl, i když jen krátce.

Všimnul jsem si silné černé linky, která obtáčela jeho krk, stejně jako vytetovaný ostnatý drát obtáčel jeho nadloktí, jenomže tohle nebylo tetování. Byly na něm malé svislé stopy. Vypadalo to jako stehy, jako by mu někdo přiřil hlavu zpátky na tělo.

„Rád tě poznávám, Hectore,“ řekl. „Já jsem George Staub.“

Připadalo mi, že se moje ruka vznáší jakoby ve snu. Přál jsem si, aby to byl sen, ale sen to nebyl, mělo to veškeré ostré příznaky reality. Ten pach navrchu byla borovice. Pach pod tím byla nějaká chemikálie, nejspíš formaldehyd. Jel jsem s mrtvým mužem.

Mustang se hnal po Ridge Road rychlostí šedesáti mil za hodinu a honil svoje dálková světla v záři vyběleného měsíce. Po obou stranách silnice se tlačily stromy, tančily a kroutily se ve větru.

George Staub se na mě usmíval a v očích měl prázdnotu, potom pustil mou ruku a obrátil svou pozornost zpátky na silnici. Na střední škole jsem četl *Draculu* a teď se mi z té knihy vybavila jedna věta a zněla mi v hlavě jako prasklý zvon: Mrtví jezdí rychle.

Nesmí poznat, že to vím. To mi taky znělo v hlavě. Nebylo to mnoho, ale bylo to všechno, co jsem měl. Nesmí to poznat, nesmí, nesmí. Zajímalo by mě, kde je teď ten starý muž. V bezpečí u svého bratra? Nebo ještě pořád na cestě? Možná jede přímo za námi ve svém starém Dodgi, hrbí se za volantem a neustále se chytá za rozkrok. Byl taky mrtvý? Asi ne. Mrtví jezdí rychle, aspoň podle Brama Stokera a ten stařec ani jednou nepřekročil pětáctyřicítku. Vzadu v krku jsem ucítil šílený smích a potlačil jsem ho. Kdybych se zasmál, všechno by poznal. A to on nesměl, protože to byla má jediná naděje,

„Svatba je skvělá věc,“ řekl.

„To jo,“ řekl jsem, „každý by si to měl zkusit nejmíň dvakrát.“

Ruce jsem měl pevně semknuté. Cítil jsem, jak se mi nehty zarývají do masa, ale ten pocit byl vzdálený, jako zprávy z jiné země. Nesměl to poznat, to bylo to hlavní. Všude okolo nás byly lesy a jediným světlem byla nelítostná měsíční záře a já jsem nesměl dopustit, aby poznal, že vím, že je mrtvý. Protože tohle nebyl duch, nic tak neškodného. Můžete vidět ducha, ale co vám zastaví, aby vás svezlo? Co to bylo za stvoření? Zombie? Ghúl? Upír? Nic z toho?

George Staub se zasmál. „Dvakrát! Jo, člověče, to je celá moje rodina!“

„Moje taky,“ řekl jsem. Můj hlas zněl klidně, prostě hlas stopaře, který je ochotný k rozhovoru, aby tak aspoň trochu zaplatil za to, že ho někdo svezl. „Pohřeb je fakt skvělá věc.“

„Svatba,“ řekl nevzrušeně. Ve světle přístrojového panelu vypadala jeho tvář jako z vosku, jako tvář mrtvolky před tím, než jí nanesou makeup. Ta jeho kšiltovka otočená dozadu byla hrozná. Nutila vás přemýšlet, kolik se toho pod ní ještě schovává. Někde jsem četl, že v pohřebních ústavech zemřelým odříznou vršek hlavy, vyndají mozek a místo něj tam dají nějaký druh chemicky upravené vaty. Nejspíš aby se obličej nepropadl dovnitř.

„Svatba,“ řekl jsem ztrnulými rty a dokonce jsem se trochu zasmál, trochu přidušeně.

„Samozřejmě jsem chtěl říct svatba.“

„Vždycky řekneme to, co chceme říct, to si myslím já.“ řekl řidič. Pořád se usmíval.

Ano, Freud tomu taky věřil. Četl jsem o tom v *Psychu 101*. Pochyboval jsem, že by tenhle muž věděl něco o Freudovi, nemyslel jsem si, že by zrovna mnoho stoupenců Freuda nosilo trička bez rukávů a baseballové čepice kšiltlem dozadu, ale věděl to co věděl. Pohřeb, řekl jsem. Pro kristapána, pohřeb. Připadalo mi, že si se mnou hraje. Nechtěl jsem, aby zjistil, že vím, že je mrtvý. *On* nechtěl, abych já věděl, že on ví, že já vím, že je mrtvý. Takže jsem nechtěl, aby poznal, že jsem poznal, že on ví, že já vím, že...

Svět se se mnou začal houpat. Chvilí se točil, potom vířil a pak se ztratil. Na chvíli jsem zavřel oči. Ve tmě se přetrvávající obraz měsíce zdál být zelený.

„Poslyš, člověče, je všechno v pořádku?“ zeptal se mě. Ta obava v jeho hlase byla příšerná.

„Ano,“ odpověděl jsem a otevřel oči. Svět se znovu ustálil. Místo, kam jsem zarýval svoje nehty, bylo skutečné. A zápach. Nejenom pach osvěžovače s vůní borovice, nejenom chemikálie. Také pach hlíny.

„Určitě?“ zeptal se.

„Jsem jenom trochu unavený. Jedu stopem už docela dlouho. A někdy mi v autě bývá trochu špatně.“ Zasáhla mě náhlá inspirace. „Víte co? Myslím, že byste mě měl vysadit.“

Nadýchám se trochu čerstvého vzduchu a žaludek se mi zklidní. Někdo další pojede kolem a – “

„To bych nemohl udělat,“ řekl. „Nechat tě tady? Ani náhodou. To by mohlo trvat hodinu, než by jel někdo kolem a až by jel, tak by tě taky nemusel vzít. Já se o tebe postarám. Jak je ta písnička? ‘Odvez mě do kostela včas’, ne? V žádném případě tě nepustím. Stáhni si trochu okýnko, to ti pomůže. Víím, že to tady nevoní zrovna pěkně. Dal jsem si sem tenhle osvěžovač, ale tyhle věci většinou stojí za hovno. Samozřejmě, některých zápachů se člověk zbavuje trochu hůř.“

Chtěl jsem se natáhnout ke kličce okénka a pustit dovnitř trochu vzduchu, ale svaly v mé ruce nějak nepracovaly. Všechno co jsem mohl dělat, bylo sedět se zaťatýma rukama a dál si do nich zarývat nehty. Jedny svaly nefungují a druhé zase nemůžou přestat. To je teda sranda.

„To je jako ten příběh,“ řekl. „Ten o tom mládenci, který koupil skoro nový Cadillac za sedmset padesát dolarů. Znáš tu historku, ne?“

„Ano,“ vyšlo z mých ztuhlých rtů. Neznal jsem ten příběh a bezpečně jsem věděl, že ho slyšet nechci, od tohoto muže nechci slyšet žádný příběh. „Ten je známý.“ Před námi se odvíjela cesta jako cesta v nějakém starém černobílém filmu.

„Jo, zkurveně známej. Takže, kluk shání auták a uvidí skoro novej Cadillac na trávníku toho chlápka.“

„Říkal jsem, že – “

„No jo, a na skle mu visí cedule MAJITEL PRODÁVÁ.“

Za uchem měl cigaretu. Sáhnu po ní a když to udělal, tričko se mu vepředu trochu poodhrnulo. Zahlédl jsem další tmavé svaštělé čáry a další stehy. Pak se naklonil dopředu, aby zmáčkl zapalovač na palubní desce a tričko se vrátilo na své místo.

„Kluk ví, že si nemůže dovolit Cadillac, ale je zvědavěj, rozumíš, a tak jde za tím za tím chlápkem a říká, ‘Kolik byste si řek za to auto?’ a ten chlap vypnul hadici – zrovna umejval auto – a říká, ‘Hochu, dneska je tvůj šťastnej den. Sedmsetpadesát babek a můžeš si ho odvízt.’ “

Zapalovač vyskočil. Staub ho vytáhl a rozžhavenou spirálu přitiskl na konec cigarety. Natáhl kouř a já spatřil, jak mezi stehy, které uzavíraly jeho ránu na krku, pronikají malé proužky dýmu.

„Kluk se podívá okýnkem u řidiče a vidí, že na počítadle je jenom sedmnáct tisíc mil. Říká chlápku. ‘No jasně, to je vtipný jako když si dáte sítku proti mouchám do dveří u ponorky.’ Chlápek povídá, ‘Nedělám si srandu, hochu, vysol prachy a je tvůj. K čertu, vemu si i šek, máš takovej poctivej obličej.’ A kluk říká...“

Podíval jsem se z okna. Už jsem ten příběh slyšel, někdy před lety, nejspíš někde na střední škole. Tenkrát to nebyl Cadillac, ale Thunderbird, jinak všechno ostatní bylo stejné. Ten kluk řekl ‘Možná je mi teprve sedmnáct, ale nejsem idiot, nikdo neprodává auto jako je tohle, zvláště když má tak málo najeto a ještě ke všemu za sedmset padesát babek.’ A ten chlap mu řekne, že to dělá proto, protože auto smrdí a toho smradu se nejde zbavit, zkoušel to už mockrát a nic nepomohlo. Je vidět, že se vrátil ze služební cesty někam hodně daleko a že byl pryč přinejmenším...

„...pár tejdnu,“ vyprávěl řidič. Usmíval se, jako se usmívají lidé, když vyprávějí vtip, který je vážně dostal. „A když se vrátil, našel auto v garáži a manželku v autě, byla mrtvá skoro celou tu dobu, kdy byl pryč. Nevím, jestli to byla sebevražda, nebo infarkt, nebo co, ale byla celá nafouknutá a auto bylo plný smradu z toho všeho a on ho chtěl prodat.“ Zasmál se. „Dobřej příběh, co?“

„Proč nevolal domů?“ Byla to moje puša, promluvila sama od sebe. Mozek jsem měl úplně ztuhlý. „Byl dva týdny na služební cestě a ani jednou nezavolal, aby zjistil, jak se má jeho žena?“

„No,“ řekl „v tom není ta pointa, nemyslíš? Já bych řek, hej, to je skvělá koupě – *tohle* je pointa. Kdo by odolal? Můžeš přeci jezdit v autě a ty zasraný okýnka si stáhnout dolů, ne? Ale v podstatě je to jenom příběh. Výmysl. Vzpomněl jsem si na to kvůli smradu v *tomhle* autě. Což je zase fakt.“

Ticho. A já si pomyslel: *Čeká, že něco řeknu, čeká, že to skončím.* Chtěl jsem to udělat. Jenže... co potom? Co udělá potom?

Bříškem palce třel placku na svém tričku, tu, na které bylo napsáno SVEZL JSEM SE NA STŘELE V MĚSTEČKU ZÁBAVY V LACONII. Všiml jsem si, že za nehty má špínu. „Byl jsem tam dneska,“ řekl. „v Městečku Zábavy. Dělam pro jednoho chlapa, dal mi na celý den volno. Moje holka chtěla jet se mnou, ale volala, že je jí špatně, dostala jednu z těch menstruací, který fakt bolejí, je jí blbě jak psovi. To je zlý, ale já si vždycky říkám, hej, jaká je další možnost? Nebudu na ni nalíhat, nakonec bysme se votravovali oba.“ Zasmál se krátkým štěknutím, které postrádalo jakékoli pobavení. „Tak jsem jel sám. Nemá smysl promrhat celý den volna. Byls někdy v Městečku Zábavy?“

„Ano,“ odpověděl jsem. „Jednou. Když mi bylo dvanáct.“

„S kým jsi tam byl?“ zeptal se. „Nejel jsi přece sám, že ne? Bylo ti teprve dvanáct.“ Měl jsem mu to říct, nebo ne? Ne. Hrál si se mnou, to bylo všechno, líně si se mnou pohazoval tam a zpátky. Přemýšlel jsem, že otevřu dveře a vyskočím ven do noci, rukama si budu chránit hlavu před dopadem, jenomže jsem věděl, že se nakloní a vtáhne mě zpátky dřív, než vyskočím, dřív než se dostanu ven. Stejně jsem nemohl zvednout ruce. Dokázal jsem je jenom zatínat.

„Ne,“ řekl jsem. „Byl jsem tam se svým tátou. Vzal mě tam.“

„Svez ses na Střele? Já jel na tý hovadině čtyřikrát, člověče! Převrátí tě to úplně vzhůru nohama!“

Podíval se na mě, a vydal ze sebe další krátké štěkavé uchechtnutí. V očích se mu vlnilo měsíční světlo a dělalo z nich bílé kruhy; vypadaly jako oči nějaké sochy. Pochopil jsem, že je něco víc, než jen mrtvý, je šílený.

„Svezl jsi se, Alane?“

Napadlo mě, že mu připomenu, že to není moje jméno, ale bylo by to vůbec k něčemu? Blížili jsme se ke konci.

„Ano,“ zašeptal jsem. Venku nebylo jediné světlo kromě měsíce. Kolem nás chvátaly stromy, svíjely se jako tanečníci v nějaké cirkusové show. Pod námi se valila silnice. Podíval jsem se na rychloměr a viděl, že ukazuje skoro osmdesátku. Jeli jsme na Střele právě teď, já a on; mrtví jezdí rychle. „Ano, Střela. Svezl jsem se.“

„Ale ne,“ řekl. Potáhl z cigarety a já znovu viděl ty proužky kouře, které mu unikaly mezi stehy jeho rány na krku. „Ty nikdy. A už vůbec ne se svým otcem. Postavil jsi se do fronty, to jo, ale se svou mámou. Ta fronta byla dlouhá, na Střelu je vždycky dlouhá a ona tam nechtěla stát na tom slunci. Už tehdy byla tlustá a horko jí vadilo. Ale ty jsi ji otravoval celý den, otravoval, pořád jsi ji otravoval a co je na tom to nejlepší, člověče – když jste se konečně dostali na řadu, tak jsi se podělal. Nemám pravdu?“

Nic jsem neřekl. Jazyk se mi lepil na patro.

Jeho ruka se ke mně natáhla, ve světle přístrojů palubní desky Mustanga byla její kůže žlutá, nehty špinavé, a popadla moje semknuté ruce. Když to udělal, ucítil jsem, že z nich vyšla nějaká síla a moje ruce se oddělily, vypadalo to, jako když se nějakým kouzlem rozváže uzel sám od sebe, jako při doteku kouzelné hůlky. Jeho kůže byla studená a tak nějak hadovitá.

„Nemám pravdu?“

„Ano,“ řekl jsem. Nevzmohl jsem se na víc, než pouhé zašeptání. „Když jsme se dostali blíž a já uviděl jak je to vysoko... jak lidé uvnitř křičí, když se na vrcholku obrací...“

dostal jsem strach. Dala mi pohlavek a celou cestu domů se mnou nemluvila. Nikdy jsem se nesvezl na Střele.“

Aspoň doteď ne.

„To bys měl, člověče. Je to to nejlepší, na čem se dá svézt. Tomu se nic nevyrovná, aspoň tady ne. Zastavil jsem se tam cestou domů a koupil si pár piv v tom obchodě na státní hranici. Chtěl jsem se pak stavít u své holky a dát jí tuhle placku, měl to bejt vtíp.“ Poklepal na placku na své hrudi, pak stáhnul okénko a vyhodil cigaretu do větrné noci. „Jenže ty asi víš, co se stalo.“

Samozřejmě jsem to věděl. Bylo to jako každá strašidelná historka, kterou jste kdy slyšeli, nebo snad ne? Havaroval se svým Mustangem a když dorazila policie, seděl mrtvý za volantem v pomačkaných troskách svého auta a hlavu měl na zadním sedadle, čepici obrácenou dozadu, jeho mrtvé oči zíraly na strop, a od té doby ho můžete vidět na Ridge Road když je úplněk a je silný vítr, *jiiiiii – haaaaáááá*, vrátíme se po krátké reklamě sponzora našeho pořadu. Teď vím něco, co jsem předtím nevěděl – nejhorší příběhy jsou ty, které posloucháte během celého svého života. To jsou ty pravé noční můry.

„Pohřeb je fakt skvělá věc,“ řekl a zasmál se. „Neříkals to náhodou? Tady jsi uklouznul, Alane. O tom nepochybuj. Uklouznul, zakopnul a upadnul.“

„Nechte mě jít,“ zašeptal jsem. „Prosím.“

„Dobrá,“ odpověděl a otočil se ke mně, „o tom si musíme promluvit, nemyslíš? Víš, co jsem zač, Alane?“

„Duch,“ řekl jsem.

Netrpělivě si odfrknul a ve světle rychloměru se mu koutky úst stáhly dolů. „No tak, člověče, dokážeš přijít na něco lepšího, než tohle. Duch – jako nějaký zasranej Casper. Lítám vzduchem? Vidiš skrz mě? Zvednul jednu ruku a dal mi ji před obličej. Slyšel jsem, jak jeho šlachy vydávají suchý vrzavý zvuk.

Zkusil jsem něco říct. Nevěděl jsem co a stejně na tom nezáleželo, protože ze mě nic nevypadlo.

„Jsem něco jako posel,“ řekl Staub. „Zkurvená Kurýrní služba ze záhrobí, co ty na to? Lidi jako já jezdívají docela často, kdykoliv nastanou příhodné okolnosti. Víš co tím myslím? Myslím tím, že ten, kdo dává věci do pohybu – Bůh, nebo cokoliv – se nejspíš rád baví. Vždycky chce vědět, jestli si necháš to, co už máš, nebo jestli když ti řekne, půjdeš a podíváš se, co je za oponou. Ale musí být ty správné okolnosti. Dnes v noci byly. Sám venku... matka nemocná... potřebuješ svézt...“

„Kdybych zůstal s tím starým mužem, nic z tohohle by se nestalo,“ řekl jsem. „Nebo ano?“ Teď jsem cítil Stauba úplně jasně, jako jehla ostrý zápach chemikálií a otupující smrad hniječícího masa a zajímalo mě, jak jsem si toho mohl nevšimnout, nebo si to dokonce splést s nějakým jiným pachem.

„Těžko říct,“ odpověděl Staub. „Možná, že ten starý muž, o kterém mluvíš, byl taky mrtvý.“ Vzpomněl jsem si na starcův řezavý hlas, znějící jako rozbité sklo, na jeho hrabání v rozkroku. Ne, nebyl mrtvý a já vyměnil zápach moči v jeho starém Dodgi za něco mnohem horšího.

„Tak co, nemáme čas se o tom všem bavit. Za pět mil znova uvidíme domy. Dalších sedm a jsme v Lewistonu. To znamená, že musíš rozhodnout teď.“

„Rozhodnout o čem?“ Jenže jsem si stejně myslel, že to vím.

„Kdo pojede na Střele a kdo zůstane na zemi. Ty nebo tvá matka.“ Otočil se ke mně a podíval se na mě očima z měsíčního světla. Usmál se o něco víc a já viděl, že většinu zubů má pryč, vyrazil si je při bouračce. Poklepal na volant. „Jednoho z vás vezmu s sebou. A jelikož jsi tady, vyber si. Takže co řekneš?“

To nemyslíš vážně, dralo se mi na rty, ale o co jiného tady vlastně šlo? Samozřejmě, že mluvil vážně. Smrtelně vážně.

Vzpomněl jsem si na všechny ty roky, které jsme strávili společně, ‘Alan a Jean Parkerovi proti zbytku světa’. Spousty hezkých chvil a víc než pár špatných. Záplaty na mých kalhotách a dušená jídla k večeři. Většina ostatních dětí dostávala čtvrták týdně, aby si koupila teplý oběd; já měl vždycky sendviče s burákovým máslem, nebo včerejší chleba a kousek boloňského salámu, jako nějaké dítě z těch připitomělých příběhů typu jak-se-stal-z-chudáka-boháčem. Její práce v bůhví kolika různých restauracích a denních jídelnách nás sotva uživila. Jednou za čas si vzala den volna, aby si mohla promluvit s chlápkem z úřadu Pomoc Dětem, ona oblečená ve svém nejlepším kalhotovém kostýmu, on seděl na židli v naší kuchyni ve *svém* obleku a i devítileté dítě jako já mohlo říct, že ten jeho vypadá líp, v klíně měl psací desku a v prstech lesklé tlusté pero. Odpovídala na jeho nepříjemné a urážlivé otázky, stále s úsměvem, a nabízela mu další kávu, protože když on předloží na PD náležitou zprávu, ona může dostat padesát dolarů měsíčně navíc, všivých padesát dolarů. Když muž z PD odešel, lehla si na postel a plakala a když jsem přišel a posadil se vedle ní, pokoušela se o úsměv a říkala, že PD neznamená Pomoc Dětem, ale Pitomej Debil. Smál jsem se a ona se pak přidala, protože jste se museli smát, to jsme už zjistili. Když jste se svou obézní matkou, která je ještě ke všemu silný kuřák, sami proti zbytku světa, je smích často ten jediný způsob, jak nezešílet a nezačít mlátit pěstmi do zdi. Ale chápejte, bylo v tom i něco víc. Pro lidi jako jsme byli my, pro takové ty bezvýznamné lidi, kteří cupitají světem jako myška v kresleném filmu, byl smích tou jedinou možnou pomstou. Všechna ta její zaměstnání a přesčasy, poťukávání kloubů jejích prstů, vždycky když jí opuchly, ukládání tuzérů do sklenice označené ALANOVY PENÍZE NA VYSOKOU ŠKOLU – jako v jednom z těch připitomělých příběhů jak-se-stal-z-chudáka-boháčem, jo, jo – znova a znova mi říkala, že musím tvrdě pracovat, ostatní děti si možná můžou dovolit flákat se ve škole, ale já ne, protože ona mi bude dávat stranou spropitné, které dostává, až do soudného dne, ale stejně to pořád bylo málo; nakonec ty peníze začaly ubývat kvůli půjčkám a pokud jsem se chystal jít na vysokou školu, musel jsem dostat stipendium, a já *musel* jít na vysokou školu, protože to pro mě byla ta jediná cesta... i pro ni. A tak jsem pracoval tvrdě, věřte tomu, že ano, protože jsem nebyl slepý – viděl jsem, kolik váží, viděl jsem, jak moc kouří (bylo to její jediné potěšení... nebo nectnost, pokud jste jedni z těch, kteří se na to dívají takhle), a já věděl, že jednoho dne se naše pozice obrátí a já budu ten jediný, kdo se o ni bude starat. S vysokoškolským vzděláním a dobrým místem bych to mohl zvládnout. *Chtěl* jsem to zvládnout. Miloval jsem ji. Byla prchlivá a tak jí často ujela pusa – ten den, kdy jsme stáli ve frontě na Střelu a já potom dostal strach, to nebylo poprvé, co na mě křičela a uhodila mě – ale já ji přesto miloval. Zčásti možná právě proto. Miloval jsem ji když mě udeřila stejně tak, jako když mě políbila. Rozumíte tomu? Ani já ne. Ale to je v pořádku. Nemyslím si, že pojem rodina se dá nějak stručně vysvětlit a my jsme byli rodina, ona a já, pevně semknutá malá rodinka dvou lidí, takové společné tajemství. Kdyby jste se zeptali, jestli bych pro ni udělal cokoli, odpověděl bych ano. A přesně takhle se mě teď někdo ptal. Ptal se, jestli bych pro ni zemřel, zemřel místo ní, i když už měla půl života za sebou, možná i víc. Já sotva začal ten svůj.

„Tak co, Alane?“ zeptal se George Staub. „Mrháš časem.“

„O něčem takovém nemůžu rozhodovat,“ řekl jsem ochraptěle. Měsíc lehce plul nad silnicí. „Není fěr, chtít to po mě.“

„Já vím, a věř mi – říká to každý.“ Snížil hlas. „Ale něco ti říct musím – jestli se nerozhodneš dřív, než dorazíme k prvním domům, musím vás vzít oba.“ Zamračil se a pak se jeho tvář zase vyjasnila, jakoby si vzpomněl, že má i dobrou zprávu. „Když vás vezmu oba dva, můžete jet spolu na zadním sedadle a vyprávět si o starých časech.“

„Jet kam?“

Neodpověděl. Možná to nevěděl.

Stromy byly jako rozmazaný černý inkoust. Přední světla chvátala před námi a cesta ubíhala. Bylo mi jednadvacet. Nebyl jsem panic, ale s dívkou jsem byl jen jednou a ještě k tomu opilý, moc jsem si nevzpomínal, jaké to bylo. Bylo tisíc míst, kam jsem se chtěl podívat – Los Angeles, Tahiti, možná Luchenbach, Texas – a tisíc věcí, které jsem chtěl udělat. Mé matce je čtyřicet osm, a to znamená *stará*, do hajzlu. Paní McCurdyová by to sice neřekla, ale paní McCurdyová byla sama stará. Má matka pro mě udělala hodně, pracovala všechny ty hodiny a starala se o mě, ale vybral jsem snad já její život? Je jí čtyřicet osm. Mě dvacet jedna. Měl jsem, jak se říká, celý život před sebou. Ale soudili byste stejně? Jak byste rozhodli o takové věci? Jak byste vůbec *mohli* o něčem takovém rozhodnout?

Stromy ubíhaly dozadu. Měsíc shlížel dolů jako vražedné bílé oko.

„Radši si pospěš, člověče,“ řekl George Staub. „Už vyjždíme z pustiny.“

Otevřel jsem ústa a snažil se promluvit. Vyšlo jenom suché zasípení.

„Na, vem si tohle,“ řekl a sáhl za sebe. Jeho tričko se znovu vyhrnulo a já si dopřál další pohled (obešel bych se i bez něj) na černou sešitou čáru na jeho břichu. Byly za tou rýhou pořád ještě vnitřnosti, nebo jenom smotky nasáklé chemikáliemi? Když dal ruku zpátky, měl v ní plechovku piva, podle všeho jednu z těch, které si koupil v obchodě na státních hranicích při své poslední jízdě. „Vím, jaký to je,“ řekl. „Napětím máš úplně sucho v puse. Tady máš.“

Podal mi plechovku. Vzal jsem si ji, odtrhnul uzávěr a zhluboka se napil. Hrdlem mi klesala chuť piva, studená a hořká. Od té doby jsem si nikdy nedal pivo. Nemůžu ho už pít. Sotva snesu reklamy v televizi.

Před námi se v temnotě mihotalo nažloutlé světlo.

„Dělej, Alane – musíš to urychlit. Táhleto je první dům, rovnou na vršku tohoto kopce. Jestli mi chceš něco říct, tak mi to radši řekni hned.“

Světlo zmizelo a potom se zase objevilo, jenže teď už jich bylo víc. Byla to okna. Za nimi dělali obyčejní lidé obyčejné věci – dívali se na televizi, krmili kočku, nebo možná masturbovali v koupelně.

Viděl jsem nás, jak stojíme ve frontě v Městečku Zábavy, Jean a Alan Parkerovi, velká žena s tmavými skvrnami potu v podpaží letních šatů a její malý chlapec. Nechtěla stát v té frontě, v tom měl Staub pravdu... ale já otravoval a otravoval a otravoval. I vtom měl pravdu. Uhodila mě, ale taky se mnou stála v té frontě. Stála se mnou ve spouště front a já bych si vzpomněl na spousty takových věcí, na všechny argumenty pro a proti, ale nebyl čas.

„Vemte ji,“ řekl jsem, když se světla prvního domu hnala k Mustangovi. Můj hlas byl chraptivý, nepříjemný a hlasitý. „Vemte ji, vemte moji mámu, neberte mě.“

Praštil jsem s plechovkou na podlahu auta a dal si ruce na obličej. Dotknul se mě, dotknul se mě vepředu na košili, jeho prsty zápasily s knoflíky a já si byl najednou jistý, že to všechno byla zkouška. A já jsem propadnul, a on se mi teď chystá vyrvat moje tlukoucí srdce z hrudi, stejně jako zlý *djinn* v jedné z těch strašných arabských pohádek. Zakřičel jsem a jeho prsty mě nechaly na pokoji - jakoby si to na poslední chvíli rozmyslel – a sáhnul za mě. Jednu chvíli jsem měl nos a plíce plné jeho mrtvolného smradu, až jsem si byl jistý, že já sám jsem mrtvý. Pak se ozvalo klapnutí otevíraných dveří, dovnitř vniknul studený čerstvý vzduch a zahnal tak pach smrti.

„Hezké sny, Alane,“ zachrochtal mi do ucha a pak do mě strčil. Vykutálel jsem se ven do studené říjnové tmy, oči zavřené, napřažené ruce, celé tělo napnuté v očekávání nárazu, který mi zpřeráží kosti. Možná jsem křičel, ale nevím to jistě. Náraz nepřišel a po nekonečné chvíli jsem pochopil, že už jsem přistál – pod sebou jsem cítil zem. Otevřel jsem oči a hned je zase pevně zavřel. Měsíční záře byla oslepující. Vyslala do mé hlavy zášleh bolesti, který se mi neusadil za očima, kde obvykle cítíte bolest, když zíráte do jasného světla, ale někam dolů dozadu, do zátylku. Začal jsem si uvědomovat, že zadek a nohy mám studené a mokré, ale bylo mi to jedno. Byl jsem na zemi a to bylo hlavní.

Zvedl jsem se na loktech a znova otevřel oči. Myslím, že už jsem věděl, kde jsem a rozhlédnutí mi to jen potvrdilo: ležel jsem na zádech na malém hřbitově, na vršku kopce u Ridge Road. Měsíc byl teď téměř přesně nad mojí hlavou, nelítostně jasný, ale mnohem menší, než byl před pár momenty. Taky mlha byla o něco hustější, ležela nad hřbitovem jako pokrývka. Jenom pár kamenů z ní čouhalo jako kamenné ostrůvky. Zkusil jsem se postavit na nohy a vzadu v hlavě jsem ucítil další zášleh bolesti. Sáhl jsem tam a nahmatal bouli. A taky lepivé vlhko. Podíval jsem se na ruku. Krev na dlani vypadala v měsíčním světle černá.

Na druhý pokus se mi povedlo zvednout se, stál jsem tam a kymácel se mezi náhrobky čnicími z mlhy. Otočil jsem se a spatřil v kamenné zdi mezeru, za ní byla Ridge Road. Neviděl jsem svůj batoh, protože mlha ho překryla, ale věděl jsem, že tam někde je. Když půjdu ze hřbitova po cestě v levé vyjeté koleji, tak ho najdu. Sakra, nejspíš jsem o něj zakopnul. Takže tady jsem měl svůj příběh, všechno úhledně zabalené a převázané mašlí: na vršku tohoto kopce jsem se zastavil kvůli odpočinku, vešel na hřbitov, abych se trochu porozhlédl a když jsem couval od hrobu George Stauba, zakopnul jsem o svoji vlastní, velkou pitomou nohu. Upadl jsem a praštil se hlavou o kámen. Jak dlouho jsem byl v bezvědomí? Podle toho, jak se změnil měsíc, jsem nemohl určit dobu zrovna s přesností na minuty, ale musela to být nejmíň hodina. Dost dlouho na sen o tom, že mě svezl mrtvý muž. A jaký mrtvý muž? George Staub, samozřejmě, jeho jméno jsem si přečetl na náhrobku těsně předtím, než někdo zhasnul světla. Byl to konec přímo klasický, nebo snad ne? Sakra, to byl ale příšerný sen! A co když přijedu do Lewistonu a má matka bude mrtvá? Připíšeme to prostě lehkému dotyku předtuchy měsíční noci. Byl to takový ten příběh, který můžete vyprávět o léta později na konci nějaké párty a lidé budou přemýšlivě pokyvovat hlavami a budou vypadat vážně a nějaký chytrák s koženými záplatami na loktech svého tvídového saka prohlásí, že mezi nebem a zemí je mnohem víc, než se nám může zdát a potom –

„Potom hovno,“ zaskřehotal jsem. Mlha se nahoře trochu pohybovala, jako kouř v nějakém kouzelném zrcadle. „O tom nikdy mluvit nebudu. Nikdy, celý svůj život, ani na smrtelné posteli.“

Ale stalo se to přesně tak, jak jsem si pamatoval, tím jsem si byl jistý. George Staub přijel a naložil mě do svého Mustangu, starý kamarád Ichaboda Cranea, bezhlavý jezdec s hlavou přišitou, namísto v podpaží, a žádal, abych se rozhodnul. A já se *rozhodnul* – tváří v tvář blížícímu se světlu prvního domu, vyměnil jsem život své matky za svůj a skoro se ani na chvíli nezarážil. To by mohlo být sice pochopitelné, ale neulehčovalo to pocit viny. Nicméně, nikdo to nemusí vědět; to na tom bylo dobré. Její smrt bude vypadat přirozeně – sakra, *bude* přirozená – a při tom jsem to chtěl taky nechat.

Vyšel jsem ze hřbitova levou vyjetou kolejí a když moje noha narazila na batoh, sebral jsem ho a hodil si ho zpátky přes rameno. Na úpatí kopce se zrovna objevila světla, jakoby si jim o to někdo řekl. Zvedl jsem palec a byl si zvláště jistý, že je to ten starý muž v Dodgi, že tudy jede zpátky, aby se po mě podíval, samozřejmě je to on, příběh by tak dostal to správné završení. Až na to, že tohle nebyl ten staroch. Byl to nějaký farmář v pickupu Ford a žvýkal tabák, vezl koše plné jablek, dokonale obyčejný člověk; ani starý, ani mrtvý.

„Kam máš namířeno, hochu?“ zeptal se a když jsem odpověděl, prohlásil, „To bude užitečný pro nás oba.“

Ani ne o čtyřicet minut později, za deset minut půl desáté, zastavil před Ústřední nemocnicí v Maine. „Hodně štěstí. Doufám, že se tvá máma uzdraví.“

„Děkuju,“ řekl jsem a otevřel dveře.

„Všimnul jsem si, že seš z toho pěkně nervózní, ale máma bude určitě v pořádku. Na tohle by sis ale měl dát nějakou desinfekci.“ Ukázal na moje ruce.

Podíval jsem se na ně a uviděl na nich hluboké fialové škrábance. Vzpomněl jsem si, jak jsem zatínal ruce, zarýval si nehty do masa a jak se zdálo nemožné toho nechat. A vzpomněl jsem si na Staubovy oči plné měsíčního světla, vypadaly jako radioaktivní voda.

Svez ses na Střele? ptal se mě. *Já jel na tý hovadině čtyřikrát.*

„Hochu?“ zeptal se muž v dodávce. „Je všechno v pořádku?“

„Ech?“

„Najednou jsi se celej rozklepal.“

„Jsem v pořádku,“ řekl jsem. „Ještě jednou díky.“ Zabouchnul jsem dveře pickupu a zešíroka kráčel podél řady kolečkových křesel, která se leskla v měsíčním světle.

Došel jsem k informačnímu pultu a připomněl si, že musím vypadat překvapeně, mysleli by si, že je to divné, kdybych tak nevypadal... nebo by si možná mysleli, že jsem prostě v šoku... nebo že spolu nevycházíme dobře... nebo...

Byl jsem tak moc zamyšlený, že jsem napoprvé nerozuměl, co mi ta žena za pultem říká, Musel jsem ji poprosit, aby to zopakovala.

„Říkala jsem, že je v pokoji 487, ale teď tam nemůžete jít. Návštěvní hodiny končí v devět.“

„Ale... „ Najednou jsem se cítil zmateně. Pevně jsem se chytil okraje pultu. Hala byla osvětlena zářivkami a v tom světle rány na mých rukou zřetelně vystupovaly – osm malých purpurových pŕlměsíčků, jako úsměvy, přímo nad kotníky. Muž v pickupu měl pravdu, měl bych si na to dát nějakou desinfekci. Žena za pultem se na mě trpělivě dívala. Velká kovová jmenovka před ní říkala, že se jmenuje YVONNE EDERLEOVÁ.

„Ale je s ní všechno v pořádku?“

Podívala se na monitor svého počítače. „Mám tady U. To znamená Uspokojivé. A ve čtvrtém patře jsou běžné případy. Kdyby se to s vaší matkou zhoršilo, byla by na JIP. To je ve třetím. Jsem si jistá, že když přijdete zítra, bude v pořádku. Návštěvní hodiny začínají v –“

„Je to moje máma,“ řekl jsem. „Jel jsem z University of Maine celou cestu stopem abych ji viděl. Myslíte, že bych mohl jít nahoru, aspoň na pár minut?“

„U blízkých příbuzných občas uděláme výjimku,“ řekla a usmála se na mě. „Chvilku vydržte. Uvidíme, co se dá dělat.“

Zvedla telefon a zmáčkla pár tlačítek, nepochybně volala sesternu ve čtvrtém patře a já viděl průběh následujících dvou minut, jako bych opravdu *byl* jasnozřivý. Yvonne, ta dáma z informací, se zeptá, jestli se syn Jean Parkerové z čísla 487 může jít podívat nahoru, jen na minutku nebo na dvě – jenom aby matku políbil a řekl jí pár povzbudivých slov – a sestra řekne ach bože, paní Parkerová zemřela ani ne před patnácti minutami, právě jsme ji poslali dolů do márnice, ještě jsme to nestihli zanést do počítače, to je tak hrozné!

Žena za pultem řekla, „Muriel? Tady Yvonne. Mám tady u sebe dole jednoho mladého muže, jmenuje se – „, podívala se na mě, zvedla obočí a já jí řekl své jméno. „ – Alan Parker. Jeho matka je Jean Parkerová na 487. Zajímá ho, jestli by mohl...“

Ztichla. Poslouchala. Nepochyboval jsem, že sestra na druhém konci právě říká, že Jean Parkerová je mrtvá.

„Dobře,“ řekla Yvonne. „Ano, rozumím.“ Na chvilku se tiše se posadila a koukala do prázdna. Pak si přitiskla mluvítko sluchátka k rameni a řekla, „Posílá Anne Corriganovou, aby se na ni podívala. Bude to jen chvilka.“

„Nikdy to neskončí,“ řekl jsem.

Yvonne se zamračila. „Co prosím?“

„Nic,“ řekl jsem. „Byla to dlouhá noc a –“

„ – a vy máte strach o svou matku. Samozřejmě. Myslím, že jste velice hodný syn, když jste hned všeho nechal a spěchal sem.“

Obával jsem se, že by se Yvonnin názor drasticky změnil, kdyby zaslechla mou konverzaci s oním mladým mužem za volantem Mustangu, jenže to samozřejmě nemohla. Bylo to takové malé tajemství, jen mezi mnou a Georgem.

Zdálo se, že to trvá hodiny, jak jsem tam tak stál ve světle zářivek a čekal, až sestra ve čtvrtém patře přijde zpátky k telefonu. Yvonne měla před sebou nějaké papíry. Perem udělala

na jednom z nich malé kontrolní znaménko, hezky úhledně, vedle nějakého jména a mě napadlo, že jestli skutečně existuje anděl smrti, pravděpodobně bude vypadat nějak takhle, lehce přepracovaný úředník za svým pultem, s počítačem a příliš mnoho papírováním. Yvonne pořád držela sluchátko mezi uchem a pokrčeným ramenem. Reproduktoř rozhlasu oznámil, ať se dr. Farquahr dostaví na radiologii, dr. Farquahr. Ve čtvrtém patře se asi právě sestra jménem Anne Corriganová dívala na mou matku, která leží mrtvá ve své posteli, oči otevřené a škleb, který jí přivodila mrtvice, se konečně uvolnil.

Yvonne se narovнала, když na druhém konci linky opět zazněl hlas. Poslouchala a pak řekla, „Ano, v pořádku, rozumím. Ano. Samozřejmě. Díky, Muriel.“ Zavěsila a vážně se na mě podívala. „Muriel říká, že můžete jít nahoru, ale jenom na pět minut. Vaše matka dostala svou večerní dávku léků a bude velmi vyčerpaná.“

Stál jsem tam s otevřenou pusou.

Trochu se usmála. „Určitě jste v pořádku, pane Parkere?“

„Ano,“ řekl jsem „Jenom jsem si myslel –“

Její úsměv se vrátil. Byl teď příjemný. „Spousta lidí si to myslí,“ řekla. „Je to pochopitelné. Zničehonic vám zavolají, vy se sem ženete... je to pochopitelné, že myslíte na nejhorší. Ale Muriel by vás nepustila nahoru, kdyby vaše matka nebyla v pořádku. To mi věřte.“

„Děkuju,“ řekl jsem. „Moc vám děkuju.“

Když už jsem se otáčel, řekla: „Pane Parkere? Když jste přijel z University of Maine na severu, můžu se vás zeptat, proč máte na sobě tu placku? Městečko Zábavy je v New Hampshire, nebo se pletu?“

Podíval jsem se na košili a na kapse na hrudi jsem měl přišpendlenou placku: SVEZL JSEM SE NA STŘELE V MĚSTEČKU ZÁBAVY V LACONII. Vzpomněl jsem si, jak mi chtěl vyrvat srdce. Teď jsem to pochopil: předtím, než mě vystrčil do noci, připíchnul svoji placku na moji košili. Byl to jeho způsob, jak si mě označit, aby našemu setkání nešlo neuvěřit. Říkaly to rány na mých rukou, říkala to i ta placka. Chtěl, abych si vybral; a já si vybral.

Tak jak to, že moje matka pořád žije?

„Tohle?“ dotknul jsem se placky bříškem palce a trochu ji přetřel. „To je můj talisman pro štěstí.“

Ta lež byla tak otřesná, že měla až nádech vznešenosti. „Dostal jsem ji, když jsem tam byl kdysi dávno se svojí matkou. Vzala mě na Střelu.“

Yvonne se usmála, jako kdyby to bylo to nejhezčí, co kdy slyšela. „Pořádně ji obejměte a dejte jí velkou pusou,“ řekla. „Až vás uvidí, pomůže jí to usnout daleko lépe, než prášky, které jí dávají doktoři.“ Ukázala. „Výtahy jsou támhle, hned za rohem.“

Bylo už po návštěvních hodinách a byl jsem jediný, kdo čekal na výtah. Nalevo, vedle novinového stánku, který teď byl zavřený a tmavý, stál odpadkový koš. Strhnul jsem si placku z košile a hodil ji do něj. Pak jsem si otřel ruku o kalhoty. Pořád jsem si ji otíral, když přijel výtah a dveře se otevřely. Zmáčkl jsem čtyřku. Výtah začal stoupat. Nad tlačítky poschodí byla cedule, oznamující, že příští týden budou odběry pro dárce krve. Jak jsem si ho prohlížel, napadla mě taková myšlenka... až na to, že to a nebyla ani tak myšlenka, jako spíš jistota. Má matka umírala právě teď, přesně v tomhle okamžiku, mezitím, co jedu v tomhle ploužícím se výtahu. Vybral jsem si, takže to bylo na mě, abych ji našel. Dávalo to perfektní smysl.

Dveře výtahu se otevřely naproti další ceduli. Na téhle byla namalovaná velká červená ústa, na která se tiskl namalovaný prst. Pod tím byl nápis: *NAŠI PACIENTI BUDOU VDĚČNÍ ZA VAŠE TICHŮ!*

Za výtahy se napravo a nalevo táhla chodba. Nalevo byly pokoje s lichými čísly. Vydal jsem se tím směrem a připadalo mi, že moje tenisky jsou každým krokem těžší. U

čtyřístasedmdesátky jsem zpomalil a nakonec úplně zastavil mezi 481 a 483. To nedokážu. Pot, studený a lepivý jako napůl rozmrzlý sirup, mi v malých kapkách stékal z vlasů. Žaludek jsem měl sevřený jako pěst v kluzké rukavici. Ne, to nedokážu. Nejlepší bude otočit se a vzít roha jako posraný zbabělec, kterým jsem nepochybně byl. Mohl bych jet stopem do Harlow a ráno zavolat paní McCurdyové. Ráno to všechno bude jednodušší.

Už jsem se otáčel, když v tom vystrčila hlavu ze dveří sestra, o dvě čísla dál... ze dveří pokoje mé matky. „Pan Parker?“ zeptala se potichu.

Na jeden šílený moment jsem chtěl říct, že ne. Pak jsem přikývl.

„Pojďte dovnitř. Rychle. Už začíná ztrácet vědomí.“

To byla slova, která jsem čekal, ale stejně jsem ucítil panický strach a roztrásla se mi kolena.

Sestra si toho všimla a rozběhla se ke mně, sukně jí šustila, obličej měla vylekaný. Na jednom prsu měla přišpendlenou jmenovku: ANNE CORRIGANOVÁ.

„Ne, ne, myslela jsem tím jenom *sedativa* ... usíná. Pane bože, jsem tak pitomá. Je v pořádku, pane Parkere, dala jsem jí Ambien a ona začíná usínat, tak jsem to myslela. Neomdlíte, že ne?“ Vzala mě za ruku.

„Ne,“ řekl jsem a nevěděl, jestli se složím, anebo ne. Svět se houpal a v uších mi hučelo. Vzpomněl jsem si, jak cesta před námi ubíhala a v měsíčním světle to vypadalo jako v nějakém černobílém filmu. *Svez ses na Střele? Já jel na tý hovadině čtyřikrát, člověče.*

Anne Corriganová mě zavedla do pokoje a já uviděl svoji matku. Vždycky to byla velká žena a nemocniční postel byla malá a úzká a přesto to vypadalo, že se v ní ztrácí. Vlasy, teď už spíš šedivé, než černé, měla rozhozené na polštáři. Její ruce ležely navrchu příkrývky jako ruce dítěte, nebo spíš panenky. Neměla žádný takový škleb, jak jsem si představoval, jenom pleť měla nažloutlou. Oči měla zavřené, ale když sestra za mnou zašeptala její jméno, otevřely se. Byly hluboké a duhově modré, byla to část, která na ní vypadala nejvíc mladá a báječně živá. Chvilí se dívaly do prázdna, než mě našly. Usmála se a snažila se natáhnout ruce. Jedna z nich se zvedla. Druhá se trásla, trochu se zdvihla a potom spadla nazpátek. „Alane,“ zašeptala.

Šel jsem k ní a začínal plakat. U zdi stála židle, ale s ní jsem se neobtěžoval. Kleknul jsem si na zem a objal jsem ji. Byla cítit teplem a čistotou. Líbal jsem ji na čelo, tvář, koutek jejích úst. Zvedla svoji zdravou ruku a dotkla se mě prsty pod jedním mým okem.

„Neplač,“ zašeptala. „Není k tomu žádný důvod.“

„Přišel jsem, hned jak jsem se to dozvěděl,“ řekl jsem. „Volala Betsy McCurdyová.“

„Říkala jsem... o víkendu,“ řekla. „Říkala jsem, že o víkendu by to stačilo.“

„Ano, a k čertu s tím,“ řekl jsem a objal ji.

„Auto máš opravené?“

„Ne,“ řekl jsem. „Jel jsem stopem.“

„Ach“, řekla. Každé slovo jí stálo úsilí, ale ta slova nebyla špatně artikulovaná a nevšiml jsem si žádné zmatenosti nebo dezorientace. Věděla, kdo je, kdo jsem já, kde jsme a proč tam jsme. Jediná známka toho, že něco není v pořádku, byla její slabá levá ruka. Cítil jsem obrovskou úlevu. Byl to všechno jenom takový Staubův kanadský žertík... nebo možná ani žádný Staub nebyl, přece jen se mi to všechno jenom zdálo, jak už to tak bývá. Teď jsem byl tady, klečel vedle její postele, objímal ji a cítil slabý zbytek jejího parfému Lanvil, a pocit, že se mi to všechno zdálo, byl mnohem víc přesvědčivý.

„Alane? Na límci máš krev.“

Oči se jí začaly zavírat a pak je znova pomalu otevřela. Představil jsem si, jak jí její víčka připadají těžká, stejně jako mi připadaly těžké moje tenisky tam venku v hale.

„Narazil jsem si hlavu, mami, nic to není.“

„Dobře... musíš se... postarat sám.“ Víčka jí znovu klesla; zvedla se teď mnohem pomaleji.

„Pane Parkere, myslím, že bychom ji měli nechat spát,“ promluvila za mnou sestra.
„Byl to pro ni extrémně namáhavý den.“

„Já vím.“ Znovu jsem ji políbil do koutku úst. „Musím jít, mami, ale vrátím se zítra.“

„Nejezdí... stopem... je to nebezpečné.“

„Nebudu. Pojedu autem McCurdyové. Teď se trochu vyspi.“

„Spát... to jsem dělala celou tu dobu,“ řekla. „Byla jsem v práci, vyndávala jsem nádobí z myčky. Najednou mě rozbolela celá hlava. Upadla jsem. Vzbudila jsem se... tady.“
Vzhlédla ke mně. „Byla to mrtvice. Doktor říkal... že nebyla moc zlá.“

„Jsi v pořádku,“ řekl jsem. Vstal jsem a vzal ji za ruku. Kůže byla hladká jako hedvábí. Ruka starého člověka.

„Zdalo se mi, že jsme byli v tom zábavním parku v New Hampshire,“ řekla.

Podíval jsem se dolů na ni a cítil, jak mi naskočila po celém těle husí kůže.
„Opravdu?“

„Jo. Stáli jsme ve frontě na jednu z těch atrakcí... tu, jak vyjedeš rychle rovnou až nahoru. Pamatuješ si na ni?“

„Střela,“ řekl jsem. „Vzpomínám si, mami.“

„Začal jsi se bát a já na tebe křičela. Křičela jsem na tebe.“

„Ne, mami, ty –“

Její ruka stiskla moji a koutky úst se jí stáhly. Takhle dávala najevo netrpělivost, teď to byl ale jen pouhý stín.

„Ano,“ řekla. „Křičela jsem na tebe a uhodila tě. Uhodila jsem tě... dozadu do krku, že?“

„Nejspíš ano,“ řekl jsem a vzdal to. „Tam jsi mě vždycky mlátívala.“

„Neměla jsem to dělat,“ řekla. „Bylo horko a já byla unavená, ale stejně... neměla jsem to dělat. Chtěla jsem ti říct, jak mě to mrzí.“

Oči mi znovu začínaly vlhnout. „To je v pořádku, mami. To už je dávno.“

„Nikdy jsi se nesvezl,“ zašeptala.

„Ale ano,“ řekl jsem. „Nakonec ano.“

Usmála se na mě. Vypadala malá a unavená, na míle vzdálená té rozzlobené, zpocené, silné ženě, která na mě začala křičet, když jsme se konečně dostali na konec fronty, křičet a potom mě udeřila přes zátylek. Musela něco uvidět v některém obličejí – v obličejí jednoho z těch lidí, kteří stáli ve frontě na Střelu – protože si pamatuju, jak říká *No co koukáte, drahoušku?*, když mě odváděla za ruku pryč, fňukajícího pod letní oblohou a mnoucího si krk... jenomže doopravdy to nebolelo, nepraštila mě *tak* silně; nejvíc si pamatuju, jak jsem byl vděčný, že jsem se dostal pryč od té vysoké zakroucené konstrukce s kabinami na každém konci, pryč od toho rotujícího řvoucího stroje.

„Pane Parkere, už musíte opravdu jít,“ řekla sestra.

Zvedl jsem matčinu ruku a políbil jí na prsty. „Uvidíme se zítra,“ řekl jsem. „Mám tě rád, mami.“

„Já tě mám taky ráda. Alane... omlouvám se za všechny ty moje pohlavky. Neměla jsem se tak chovat.“

Ale chovala se tak, byl to *její* způsob, jak se chovat. Nevěděl jsem, jak jí mám říct, že to vím. Byla to část našeho rodinného tajemství, něco šeptajícího v konečcích nervů.

„Uvidíme se zítra, mami. Ano?“

Neodpověděla. Oči se jí znovu zavřely, a tentokrát se už neotevřely. Její hrudník se pravidelně pomalu zdvíhal a zase klesal. Couval jsem od její postele a nespouštěl z ní oči. V hale jsem se zeptal sestry, „Bude s ní všechno v pořádku? Opravdu v pořádku?“

„To nemůže říct nikdo jistě, pane Parkere. Je pacientkou dr. Nunallyho, a to je velice dobrý doktor. Bude tady zítra odpoledne, takže se ho můžete –“

„Řekněte mi, co si myslíte vy.“

„Já myslím, že se uzdraví,“ řekla sestra a vedla mě zpátky k výtahům. „Známky jejích životních funkcí jsou dobré a podle všech ostatních příznaků to byla velmi lehká mrtvice.“ Maličko se zamračila. „Samozřejmě, bude muset změnit své návyky. Svůj jídelníček... svůj životní styl...“

„Myslíte tím její kouření.“

„Ach ano. S tím bude muset přestat.“ Mluvila o tom, jakoby změnit své zvyky bylo pro mou matku stejně tak obtížné, jako vzít vázu a přendat ji ze stolu v obývacím pokoji na stůl v chodbě. Zmáčkl jsem tlačítko a dveře výtahu, kterým jsem přijel, se ihned otevřely. Všechno v Ústřední nemocnici se znatelně zklidnilo, když bylo po návštěvních hodinách.

„Díky za všechno,“ řekl jsem.

„Není zač. Omlouvám se, že jsem vás tak vyděsila. To, co jsem řekla, bylo neskutečně pitomé.“

„Ale vůbec ne,“ řekl jsem, i když jsem s ní souhlasil. „Už o tom nemluvte.“

Vlezl jsem do výtahu a zmáčkl tlačítko haly. Sestra zvedla ruku a zamávala prsty. Taky jsem jí zamával a pak mezi námi zapadly dveře. Kabina začala klesat.

Podíval jsem se na rány, které zanechaly moje nehty a pomyslel si, že jsem hrozná stvůra, nejhorší z nejhorších. I kdyby to byl jenom sen, stejně jsem byl nejhorší z nejhorších. *Vezměte ji*, řekl jsem. Byla to moje matka, ale já to řekl ještě jednou: *Vezměte moji mámu, neberte mě*. Vychovala mě, kvůli mně pracovala přesčasy, stála se mnou ve frontě v horkém letním slunci v mrňavém zaprášeném zábavním parku v New Hampshire, a já nakonec sotva zaváhal. *Vezměte ji, neberte mě*. Zbabělec, zbabělec, nic než posraný zbabělec.

Když se dveře výtahu otevřely, vystoupil jsem a z pod přivřených víček se podíval na odpadkový koš. Bylo to tam, leželo to v něčím skoro prázdném papírovém pohárku na kávu: SVEZL JSEM SE NA STŘELE V MĚSTEČKU ZÁBAVY V LACONII.

Sehnul jsem se, vytáhl placku ze zbytku studené kávy, otřel ji o džíny a dal si ji do kapsy. Zahodit ji byl špatný nápad. Teď patřila mě - talisman štěstí nebo smůly, byla prostě moje. Vyšel jsem z nemocnice a cestou zamával Yvonne. Venku si měsíc hověl na vrcholu střechy, zaplavoval svět svým zvláštním a snovým světlem. Za celý svůj život jsem se necítil tak unavený a sklíčený. Přál jsem si, abych si mohl vybrat znovu. Přál bych si něco jiného. Bylo to zvláštní – kdybych ji našel mrtvou, tak jak jsem to očekával, myslím, že bych s tím dokázal žít. Přesto, nebyl to konec, jaký by si člověk myslel, že bude takovýhle příběh mít?

Ve městě člověka nikdo nevezme, to říkal ten muž s kýlním pásem; ach, jaká pravda. Šel jsem celou cestu přes Lewiston – tři tucty bloků Lisbon Street a devět bloků Canal Street, minul jsem všechny ty lokály s jukeboxy vyhrávajícími písničky od Foreigners a Led Zeppelin a AC/DC ve francouzštině – aniž bych jedenkrát zvednul svůj palec. Nepřineslo by to nic dobrého. Bylo už hodně po jedenácté, když jsem dorazil na most DeMuth. Když jsem byl na Harlowské straně, zvedl jsem palec hned na první auto. Za čtyřicet minut jsem už lovil klíč zpod červené káry vedle dveří do zadní kůlny a za dalších deset minut jsem byl v posteli. Když jsem usínal, napadlo mě, že je to poprvé v životě, co spím v tomhle domě úplně sám.

* * *

Ve čtvrt na jednu odpoledne mě vzbudil telefon. Myslel jsem, že to bude někdo z nemocnice, aby mi řekl, že se matčin stav náhle zhoršil a že před pár minutami zemřela, je nám to hrozně líto. Ale byla to jenom paní McCurdyová, chtěla se ujistit, že jsem se dostal v pořádku domů a chtěla vědět všechny podrobnosti mé návštěvy z minulé noci (ptala se mě na to třikrát a ke konci, když jsem jí to líčil potřetí, jsem se začal cítit jako zločinec, který je

obviněn z vraždy a právě ho vyslychají) a chtěla vědět, jestli s ní odpoledne pojedou do nemocnice. Řekl jsem, že to bude skvělé.

Když jsem zavěsil, přešel jsem ke dveřím do ložnice. Bylo tam vysoké zrcadlo. Ukazovalo vysokého, mladého neoholeného muže s malým pivním mozolem, oblečeného pouze v pytlovitých spodkách. „Musíš tam jet, hochu,“ řekl jsem svému odrazu. „nemůžeš celý zbytek života čekat, že když ti někdo zavolá, tak to bude kvůli tomu, že tvá matka zemřela.“

Ne, to bych nemohl. Čas otupí vzpomínky, čas to vždycky tak dělá... ale bylo úžasné, jak bezprostřední a skutečná se pořád zdála být minulá noc. Každá hrana, každý záhyb byl ostrý a jasný. Pořád jsem viděl Staubův mladý a hezký obličej pod jeho obrácenou kšiltovkou, cigaretu za jeho uchem i to, jak mu z rány na krku unikal kouř, když z ní potáhl. Pořád jsem ho slyšel, jak mi vypráví příběh o Cadillacu, který byl tak levně na prodej. Čas otupí ostří a uhladí rohy, ale ne hned. Konečně, měl jsem tu placku, byla hned vedle v koupelně. Byl to můj suvenýr. Nevytasí se snad hrdina každého strašidelného příběhu s nějakým suvenýrem, aby tak potvrdil, že to všechno se doopravdy stalo? V rohu místnosti byl pravěký stereosystém a já se prohraboval svými starými kazetami a hledal něco, co by mi ukrátilo holení. Našel jsem jednu označenou jako FOLK MIX a dal ji do přehrávače. Nahrál jsem si ji na střední škole a sotva si pamatoval, co na ní je. Bob Dylan zpíval o osamělé smrti Hattie Carrolové, Tom Paxton zpíval o svém starém kámošovi a potom začal Dave Van Ronk zpívat o kokainovém blues. V půli třetí sloky se holicí strojek na mé tváři zastavil. *Mám hlavu plnou whisky a břicho plný džinu*, zpíval Dave svým chraptivým hlasem. *Doktor říká, že mě to zabije, ale neříká kdy zhynu*. A to byla ta odpověď, no samozřejmě. Svědomí mě vedlo k tomu, že jsem si myslel, že moje matka zemře *okamžitě*, ale Staub to nijak neupřesnil – jak by mohl, když jsem se ho ani jednou nezeptal? – ale určitě to tak bylo.

Doktor říká, že mě to zabije, ale neříká, kdy zhynu.

Co jsem v tom probůh pořád hledal? Byla má volba snad něco víc, než jen přirozený pořádek věcí? Nepřežívají děti obvykle své rodiče? Ten zkurvysyn se pokoušel mě vystrašit – chtěl, abych se cítil vinný – ale nemusel jsem si koupit to, co mi nabízel, ne? Nesvezeme se snad nakonec všichni na Střele?

Jenom se zkoušíš ospravedlnit. Zkoušíš najít způsob, jak říct, že je to okay. Možná si myslíš, že to tak je... ale když se tě zeptal, vybral jsi ji. To se nedá nijak obejít, kámo – vybral jsi ji.

Otevřel jsem oči a podíval se na svoji tvář v zrcadle. “Udělal jsem, co jsem musel,“ řekl jsem. Moc jsem tomu nevěřil, ale v té chvíli jsem si myslel, že bych měl.

Jeli jsme se s paní McCurdyovou podívat na mou matku a bylo to s ní o něco lepší..Zeptal jsem se jí, jestli si vzpomíná na svůj sen o Městečku Zábavy v Laconii. Zavrtěla hlavou. „Sotva si pamatuju, že jsi tady včera v noci byl,“ řekla. „Byla jsem hrozně ospalá. Záleží na tom?“

„Vůbec ne,“ řekl jsem a políbil ji. „Ani trochu.“

Moji mámu pustili z nemocnice o pět dní později. Chvíli potom ještě kulhala, ale pak to přestalo a za měsíc se vrátila do práce – napřed jenom na půl úvazku, ale potom na plný, když zjistila, že může normálně dál pracovat. Já se vrátil do školy a sehnal si práci v Patově Pizzerii v centru Orona. Peníze byly nic moc, ale stačily na opravení auta. To bylo dobře, moje záliba v autostopu mě přešla.

Má matka zkusila přestat s kouřením a na chvíli se jí to povedlo. Na jarní prázdniny jsem přijel domů o den dřív a kuchyně byla plná kouře, tak jak vždycky bývala. Podívala se na mě zahanbenýma očima, ale zároveň i vzdorně. “Nemůžu,“ řekla. “Promiň Alane – vím, že chceš abych nekouřila a já sama vím, že bych neměla, ale bez kouření jako by v mém životě byla díra. Ničím to nejde nahradit. Nejlepší co můžu udělat, je přát si, abych nikdy nezačala.“

Za dva týdny jsem měl promoci a má matka dostala další mrtvici – jen malou. Znovu zkoušela přestat s kouřením, protože jí doktor vynadal, přibrala padesát liber a tak se zase vrátila k tabáku. „Jako se pes vrací ke svým zvratkům,“ říká bible; tenhle citát se mi vždycky líbil. Dostal jsem v Portlandu skvělou práci hned na první pokus – štěstí, hádám, a začal ji přesvědčovat, aby nechala své vlastní práce. Napoprvé to šlo ztuha.

Mohl jsem to znechuceně vzdát, ale měl jsem jistou vzpomínku, která mě nutila prokopat se její Yankeeskou obranou.

„Měl by sis šetřit pro sebe a ne se starat o mě,“ řekla. „Jednoho dne se budeš chtít oženit, Alane, a to, co utratíš za mě, ti bude scházet. Bude to scházet pro tvůj vlastní život.“

„Ty jsi můj život,“ řekl jsem a políbil ji. „Ať se ti to líbí, nebo ne, je to tak.“

A tak konečně hodila flintu do žita.

Měli jsme se potom pár let báječně – sedm z nich naprosto dokonale. Nebydlel jsem u ní, ale navštěvoval jsem ji skoro každý den. Častokrát jsme hráli žolíky a hodně jsme se koukali na staré filmy na videu, které jsem jí koupil. Spousty smíchu, jak ráda říkala. Nevím, jestli jsem za ty roky byl dlužný Georgi Staubovi nebo ne, ale byly to dobré roky. A moje vzpomínka na něj nikdy nevybledla, ani se nezdála být snem, tak jak jsem to čekal; každá událost, od té chvíle, kdy mi ten starý muž řekl, ať si něco přeju až po Staubovy šmátrající prsty na mé košili, to jak mi připínal placku, byla dokonale jasná. A přišel den, kdy jsem tu placku nenašel. Věděl jsem, že jsem ji měl, když jsem se stěhoval do svého malého bytu ve Falmouthu – měl jsem ji ve vrchní zásuvce svého nočního stolku, s několika nátělníky, manžetovými knoflíčky a starou politickou plackou na které stálo BILL CLINTON, SAXOFONOVÝ PREZIDENT BEZ RIZIKA – ale od té doby jsem ji postrádal. A když o den nebo dva později zazvonil telefon, věděl jsem, proč paní McCurdyová pláče. Byla to špatná zpráva, na kterou jsem nikdy nepřestával čekat; co se stalo, nedá se odestát.

Když skončil pohřeb a smuteční shromáždění konečně odešlo spolu se zdánlivě nekonečným zástupem truchlících, jel jsem zpátky do malého domku v Harlow, kde trávila má matka poslední roky svého života, s cigaretami a koblihami zasněženými cukrem. Vždycky to bylo ‘Jean a Alan Parkerovi proti zbytku světa’; teď už jsem byl jen já sám.

Probíral jsem se jejími osobními věcmi, dával stranou nějaké papíry, které by později mohly být potřeba, na jednu stranu místnosti jsem dával věci, které jsem si chtěl nechat a na druhou stranu ty, které jsem chtěl dát Goodwillovým odnaproti. Když už jsem končil, kleknul jsem si a podíval se pod její postel a byla tam, hledal jsem ji po celou dobu, aniž bych si to přiznal, zaprášená placka: SVEZL JSEM SE NA STŘELE V MĚSTEČKU ZÁBAVY V LACONII. Sevřel jsem okolo ní pěst. Špendlík se mi zapíchl do masa a já zesílil stisk, v té bolesti byl trochu příjemný pocit. Když jsem znovu rozevřel prsty, měl jsem oči plné slz a písmena na placce byla vidět dvojitě, navzájem se nejasně překrývala. Vypadalo to, jako když se koukáte na trojrozměrný film bez brýlí.

„Jsi spokojený?“ zeptal jsem se ztichlé místnosti. „Stačí ti to?“

Žádná odpověď, samozřejmě. „Proč se vůbec ještě obtěžuješ? Ztraceně, jaká je pointa?“

Pořád žádná odpověď, a proč taky. Stojíte ve frontě, to je vše.

Čekáte ve frontě, když je měsíc v úplňku a v jeho nemocném světle si něco přejete. Stojíte ve frontě a slyšíte je, jak křičí – platí, aby se mohli bát a na Střele za svoje peníze dostanete to nejlepší. Možná, že až na vás přijde řada, utečete. Myslím ale, že obojí vyjde nastejno. Mělo by být něco navíc, ale není. Co se stalo, nedá se odestát.

Seberte si svoji placku a vypadněte.

Copyright © 2000, Stephen King
Překlad © 2000, Jiří Smutný